

สุขด้วยการให้และแบ่งปัน ดีกว่าแข่งขันกันร่ำรวย

นางสาวธาริตา สถาบัน นักศึกษาชั้นปีที่ ๑
สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

“คนเราถ้าพอใจในความต้องการ ก็มีความโลภน้อย เมื่อมีความโลภน้อย ก็เบียดเบียนผู้อื่นน้อย ถ้าทุกประเทศมีความคิดว่าทำอะไรต้องพอเพียง หมายความว่า ไม่สุดโต่ง ไม่โลภอย่างมาก คนก็จะอยู่เป็นสุข”

พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่คณะบุคคลเข้าเฝ้า ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา ๔ ธันวาคม ๒๕๔๑

ความสุขเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา ความสุขอยู่แห่งใด มีคำถามมากมาย ความสุขมิได้อยู่ไกลตัว และไม่ต้องแสวงหา เพราะแท้จริงมันอยู่กับคนเราทุกขณะ และตามไปทุกหนทุกแห่ง แต่เรามองไม่เห็นเอง หากเพียงแค่รู้จักชื่นชมสิ่งดีที่มีอยู่ และหยิบยื่นสิ่งดีนั้นแบ่งปันความสุขให้ผู้อื่น

ความสุขแบ่งเป็นความสุขทางโลกและมีความสุขทางธรรม ความสุขทางโลก คือความสุขจากวัตถุ โดยการร่ำรวยเงินทอง การมีบ้านหลังใหญ่โต การได้ขับรถยนต์หรู ส่วนความสุขทางธรรมนั้น เป็นความสุขที่เกิดจากจิตใจ โดยการเป็นผู้ให้ การช่วยเหลือผู้อื่น การอยู่อย่างพอเพียง การพอใจในสิ่งที่ตนมี ไม่ดิ้นรนชวนชวาย หากผู้คนยังคำนึงถึงความสุขทางโลกมากกว่าทางธรรม ก็จะเกิดการเอารัดเอาเปรียบ เห็นแก่ตัว มุ่งประโยชน์ส่วนตน และการแข่งขันกันร่ำรวยก็เกิดขึ้น เช่น วัยเด็ก แข่งขันกันสอบเข้าศึกษาในสถานศึกษาที่มีชื่อเสียง วัยผู้ใหญ่ แข่งขันกันเข้าทำงานในที่ที่มีค่าตอบแทนสูง เกิดการเอารัดเอาเปรียบกัน เบียดเบียนกันอย่างบ้าคลั่ง ประดุจนกน้อยที่ถูกกางกั้นด้วยตาข่ายแห่งโลกธรรม เพราะเชื่อว่าหากร่ำรวยเงินทอง จะบันดาลความร่ำรวยยศถาบรรดาศักดิ์ ความมั่งมีบริวาร และความร่ำรวยสักการะสรรเสริญ ความร่ำรวยทั้งหลายเหล่านี้แท้จริงแล้ว เป็นเพียงผลลัพธ์ภายนอกเท่านั้น หากบุคคลทั้งหลายต่างกระหายความร่ำรวยซึ่งเป็นสุขภายนอกที่ฉาบทาด้วยดินโคลน วันใดที่ดินโคลนแห่งระแหงลอกหลุดไป ก็ต้องชวนชวายดิ้นรนหาสุขนั้น มาฉาบทาเสียใหม่จนเคยชิน

ความสุขคืออะไร ความสุขอยู่หนใด ผู้คนทั้งหลายอาจหลงลืมหาคำตอบ ในทางพระพุทธศาสนา ความสุขแท้จริง คือการเข้าสู่นิพพาน คือภาวะที่ใจมีความสงบแนวทางที่จะนำไปสู่พระนิพพานได้นั้น คือ การให้ ตรงกับศัพท์ทางพระพุทธศาสนาว่าทาน อันเป็นหนทางกำจัดความโลภ ความกระหาย ความยึดมั่นถือมั่น

การให้เปรียบเสมือนสายน้ำที่สะอาดบริสุทธิ์ เมื่อไหลเวียนไปยังที่ใดย่อมสร้างคุณประโยชน์แก่พื้นที่นั้น ความสุขที่ยิ่งใหญ่เกิดจากใจที่พอเพียง ผสานกับพระราชปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ด้วยการดำเนินชีวิตอย่างพอประมาณ ขจัดความโลภทั้งหลายให้จางหายไปจากใจ ดำเนินชีวิตอย่างมีเหตุผล ทั้งตระหนักว่า ความไม่รู้พอในความต้องการ ทำให้ต้องเบียดเบียนและแข่งขันกับผู้อื่น

เมื่อตระหนักได้เช่นนี้เกราะภูมิคุ้มกันในตัวย่อมแข็งแกร่ง ดังกระแสเลือดที่มีความเข้มข้นของเซลล์เม็ดเลือดขาว ระบบอวัยวะย่อมได้รับการคุ้มกันให้ต่อสู้กับโรคภัยต่างๆ ได้ผนวกกับความรู้ทางโลก ทางธรรม และดำเนินชีวิตตามคำสอนทางศาสนา ความโลภและการเบียดเบียนแข่งขันกับผู้อื่นย่อมถูกกลบไป ด้วยพลังแห่งการให้ ทั้งการให้รอยยิ้มแก่กันและกัน นำมาซึ่งความเป็นมิตร มิตรที่ดีย่อมให้ปียวาจา คือถ้อยคำที่สุภาพ ด้วยความปรารถนาดี ให้กำลังใจ เอาใจเข้าช่วยเหลือ ให้เวลา สละเวลาส่วนตนเพื่อสร้างผลแก่ส่วนรวม ให้โอกาสผู้ผิดพลาด ให้โอกาสผู้อื่นพัฒนาตนจาก การให้ความรู้ให้ประสบการณ์ ให้การอบรมสั่งสอน และการให้ที่ยิ่งใหญ่คือ การให้อภัยกันและกัน

เมื่อสังคมอุดมไปด้วยการให้ ย่อมสร้างสุขแก่ผู้คนในสังคม ไม่มีสุขใดจะอึดอ้อมเกินไปกว่าสุขจากการให้ เพราะความสุขที่เกิดจากการให้หรือแบ่งปัน เป็นความรู้สึกดีที่เรียบง่ายและงดงามอยู่ในตัว ตามแนวพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่ปวงชนชาวไทย ให้ตระหนักถึงการให้ ด้วยความรัก ให้น้ำใจไมตรีต่อกัน ให้อภัยไม่ถือโทษโกรธเคืองกัน และให้ทางสงเคราะห์ และอนุเคราะห์ด้วยความบริสุทธิ์ และจริงใจ ย่อมสร้างสุขที่แท้จริงและผูกไมตรีไว้ได้

ดังพุทธสุภาษิตที่ว่า ททฺ มิตตานิ คนถติ ผู้ให้ย่อมผูกไมตรีไว้ได้

อิมันใดจะสุขแท้เพื่อแผ่ให้
ตามรอยพ่อพอเพียงเคียงแบ่งปัน

सानสายใยใกล้ชิดไม่ปิดกัน
ย่อมดีกว่าแข่งขันกันร่ำรวย
